

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 120/05-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 o sťažnosti S. akciová spoločnosť P., P., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 26 Er 2318/04, Ex 92/04 z 1. apríla 2005 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. akciová spoločnosť P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2005 doručená sťažnosť S. akciová spoločnosť P., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „Dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 Ex 2318/04, Ex 92/04 z 1. apríla 2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že okresný súd uznesením sp. zn. 26 Er 2318/04, Ex 92/04 zo 14. marca 2005 povolil odklad exekúcie vo veci oprávneného TAJANA, s. r. o., proti sťažovateľke, a to až do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. Obdo 53/04 a právoplatného rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní. Okresný súd ďalším svojím uznesením z 1. apríla 2005 v predmetnej veci povolil pokračovanie odloženej exekúcie. Sťažovateľka je toho názoru, že týmto uznesením došlo k porušeniu ňou označených základných práv, a to tým, že okresný súd týmto uznesením povolil pokračovať v odloženej exekúcii, ktorá bola odložená podľa § 56 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a „nečakal“ na uplynutie doby povolenia odkladu exekúcie určenej dvoma právnymi skutočnosťami. Pritom podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku uznesenie, ktorým okresný súd povolil odklad exekúcie vedenej proti sťažovateľke, má podľa sťažovateľky obsahovať aj dobu trvania odkladu. Doba trvania odkladu sa pritom určí podľa sťažovateľky dátumom alebo inou právnou skutočnosťou, ktorá určite nastane. Po uplynutí doby povolenia odkladu môže exekútor pokračovať vo vykonávaní exekúcie.

Podľa sťažovateľky je okresný súd viazaný v súlade s § 170 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) svojím uznesením. Keďže podľa sťažovateľky namietané uznesenie okresného súdu nemožno považovať za uznesenie, ktoré sa týka iba vedenia konania, môže povoliť pokračovanie v odloženej exekúcii len vtedy, ak uplynula doba, po ktorú bol povolený odklad tejto exekúcie, alebo nastali právne skutočnosti, s ktorými spojil pokračovanie exekúcie. Podľa názoru sťažovateľky v danom prípade bola splnená len jedna z podmienok, za ktorých okresný súd povolil odklad exekúcie (rozhodnutie o dovolaní). Druhá podmienka, t. j. právoplatné rozhodnutie o mimoriadnom dovolaní, na ktorého podanie podali podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky C. s., a. s., a sťažovateľka, ešte nebola splnená. Vychádzajúc z týchto skutočností je

sťažovateľka toho názoru, že okresný súd označeným uznesením z 1. apríla 2005 porušil sťažovateľkou označené základné práva, pretože namietané uznesenie nemá zákonný podklad a je prejavom svojvôle. Pretože podľa § 202 ods. 2 OSP nemohla sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podať dovolanie, v súlade s § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) podáva sťažnosť ústavnému súdu.

Svoju sťažnosť upravila sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 19. apríla 2005 v časti týkajúcej sa odloženia vykonateľnosti označeného uznesenia z dôvodu zmeny osoby exekútora, ktorý vykonáva exekúciu.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti S. akciová spoločnosť P. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 01. 04. 2005 26 Er 2318/04 Ex 92/04 bolo porušené.

Uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 01. 04. 2005 26 Er 2318/04 Ex 92/04 sa zrušuje.

Okresný súd Prešov je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľova na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka tiež žiada, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o dočasnom opatrení takto:

„Vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Prešov zo dňa 01. 04. 2005 26 Er 2318/04 Ex 92/04 odkladá.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodu, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka spája porušenie ňou označených základných práv s označeným uznesením okresného súdu. Vychádza pritom zo skutočnosti, že označené uznesenie nemohol okresný súd vydať súc viazaný svojím predchádzajúcim uznesením. Ústavný súd preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posudzoval, či vydanie označeného uznesenia, resp. označené uznesenie okresného súdu z dôvodu nedodržania sťažovateľkou namietanej zákonnosti pri jeho vydaní zakladá, resp. nezakladá príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľky a signalizuje, resp. nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla (a vyplýva to aj z označeného uznesenia), že odklad exekúcie vedenej proti sťažovateľke bol povolený podľa § 56 ods. 2 Exekučného

poriadku. Podľa uvedeného ustanovenia „Aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).“.

V danom prípade o odklad exekúcie požiadala sťažovateľka. V označenom uznesení okresný súd za relevantnú skutočnosť označil rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 53/2004 z 28. februára 2005. V tejto súvislosti v odôvodnení vyslovil svoj názor *„že dôvody odmietnutia dovolania zrejme zavážia aj pri rozhodovaní o podaní či nepodaní mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom. Preto súd považuje za málo pravdepodobné aj rozhodnutie o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 243 v spojení s § 243i ods. 2 OSP už aj preto, že nebolo preukázané, že mimoriadne dovolanie na podnet povinného generálny prokurátor podal.“*.

K tomuto názoru spojenému so sťažovateľkou namietaným nesplnením druhej podmienky pre pokračovanie v exekúcii ústavný súd uvádza, že názor okresného súdu o prípadnom ďalšom postupe pri nakladaní so sťažovateľkiným podnetom na podanie mimoriadneho dovolania v predmetnej veci je irelevantný a bez právneho významu. Na druhej strane však ústavný súd uvádza, že sťažovateľkou označené dve podmienky, od ktorých splnenia sa odvíja možnosť pokračovať v exekúcii, nemajú zákonný limit a žiadne ustanovenie Exekučného poriadku nezakazuje rozhodnúť príslušnému súdu pokračovať v exekúcii v zákonných medziach, ktoré ustanovuje predovšetkým Exekučný poriadok a Občiansky súdny poriadok.

V tejto súvislosti ústavný súd v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou uvádza, že odklad exekúcie a pokračovanie v exekúcii sú súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Odklad exekúcie uznesením príslušného súdu však nezakladá absolútnu nemeniteľnosť rozhodnutia o odložení exekúcie, naopak, v súlade s § 46 ods. 1 Exekučného poriadku je exekútor poverený výkonom exekúcie povinný ju vykonať.

Sťažovateľka na jednej strane totižto uviedla všeobecne akceptovaný odborný názor o tom, ako má byť časovo ohraničený odklad výkonu exekúcie v príslušnom rozhodnutí,

ako aj o postupe v pokračovaní v exekúcii po uplynutí času (určeného dátumom alebo relevantnou právnou skutočnosťou), počas ktorého bol povolený odklad exekúcie, neuviedla však taktiež všeobecne akceptovaný názor spojený s týmto odborným názorom, že súd „*môže rozhodnúť o ukončení povolenia odkladu exekúcie, ak exekútor dá podnet na také rozhodnutie so zreteľom na to, že podmienky na povolenie odkladu predčasne pominuli, alebo sa dodatočne zistí, že nejestvovali ani v čase vydania uznesenia o povolení odkladu.*“.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou označené uznesenie nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na toto rozhodnutie bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2005